

Pytania prejudycjalne

Czy art. 26 Wetboek van de belasting van de toegevoegde waarde narusza art. 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388/EWG⁽¹⁾, obecnie art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE Rady dnia 28 listopada 2006 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽²⁾ oraz zasadę neutralności podatku od wartości dodanej, jeżeli przepis ten należy interpretować w ten sposób, że podatek od wartości dodanej jest należny od wydatków i kwot, które zgodnie z umową mogą zostać uwzględnione w fakturze wystawionej kontrahentowi, lecz które nie są w niej uwzględnione?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 lutego 2011 r. — Secretary of State for the Home Department przeciwko Muhammadowi Sazzadurowi Rahmanowi, Fazly'emu Rabby'emu Islamowi, Mohibullahowi Rahmanowi

(Sprawa C-83/11)

(2011/C 145/12)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman

Pytania prejudycjalne

1) Czy na mocy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ państwo członkowskie jest zobowiązane do ustanowienia przepisów prawnych ułatwiających wjazd lub pobyt na terytorium państwa członkowskiego dla kategorii innych członków rodziny niebędących obywatelami Unii Europejskiej, którzy mogą spełnić wymogi art. 10 ust. 2?

2) Czy taki inny członek rodziny, o którym mowa w pytaniu pierwszym, może powoływać się na bezpośrednio stosowanie art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE, w razie gdy nie jest w stanie spełnić wymogów określonych przez krajowe przepisy prawne?

3) Czy kategoria innych członków rodziny, o których mowa w art. 3 ust. 2 i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE, jest ograniczona do osób, które przebywały w tym samym kraju co obywatel Unii i jego współmałżonek przed przybyciem obywatela Unii do państwa przyjmującego?

4) Czy pozostawanie na utrzymaniu, wymienione w art. 3 ust. 2 2004/38/WE, na które powołuje się inny członek rodziny w celu zapewnienia sobie wjazdu do przyjmującego państwa członkowskiego, musi stanowić pozostawanie na utrzymaniu istniejące tuż przed przeniesieniem się obywatela Unii do państwa przyjmującego?

5) Czy państwo członkowskie może nałożyć szczególne wymogi co do charakteru lub czasu trwania wymienionego w art. 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE pozostawania na utrzymaniu przez takiego innego członka rodziny, tak aby zapobiegać temu, by to pozostawanie na utrzymaniu nie było pozorowane lub niepotrzebne dla celów umożliwienia osobie niebędącej obywatelem uzyskania wjazdu lub dalszego pobytu na jego terytorium?

6) Czy dla celów wydania lub odnowienia karty pobytowej zgodnie z art. 10 dyrektywy 2004/38/WE pozostawanie na utrzymaniu, na które powołuje się inny członek rodziny, aby uzyskać wjazd do państwa członkowskiego, musi przez czas określony lub nieokreślony nadal trwać w przyjmującym państwie członkowskim, a jeśli tak, w jaki sposób powinno zostać wykazane to pozostawanie na utrzymaniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 24 lutego 2011 r. — Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala, Merja Ritala

(Sprawa C-84/11)

(2011/C 145/13)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Marja-Liisa Susisalo, Olli Tuomaala, Merja Ritala

Inni uczestnicy postępowania: Helsingin yliopiston apteekki, Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus FIMEA

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 49 TFUE, dotyczący swobody przedsiębiorczości w rozumieniu prawa Unii, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on stosowaniu przepisów lääkelaki (fińskiej ustawy o lekach) w sprawie systemu zezwoleń na prowadzenie apteki na tej podstawie, że warunki utworzenia oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach różnią się od warunków mających zastosowanie do aptek prywatnych w następującym zakresie:

a) Na podstawie zezwolenia wydanego przez Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus (centralny urząd ds. rozwoju i bezpieczeństwa sektora farmaceutycznego, zwany dalej „FIMEA”) zgodnie z § 52 akapit pierwszy fińskiej ustawy o lekach może być utworzony oddział apteki prywatnej na obszarze, który ze względu na nieznaną liczbę ludności nie spełnia minimalnych warunków ramowych wymaganych dla samodzielnej apteki, lecz w którym konieczne jest istnienie apteki ze względu na zaopatrzenie w leki; prywatny farmaceuta może prowadzić najwyżej trzy oddziały na podstawie zezwolenia wydanego oddzielnie dla każdego z nich. Oddział apteki uniwersytetu w Helsinkach może natomiast zostać utworzony na podstawie zezwolenia wydanego oddzielnie przez FIMEA na podstawie § 52 akapit trzeci fińskiej ustawy o lekach, przy czym ustawa lub inne przepisy krajowe nie ograniczają oceny w odniesieniu do wydania tego zezwolenia w inny sposób niż poprzez ustanowienie limitu 16 oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach.

b) W celu określenia lokalizacji oddziału apteki prywatnej FIMEA uwzględnia lokalizację apteki. Nie istnieje analogiczna zasada dla lokalizacji oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, które zostały utworzone w różnych miejscach w Finlandii.

2) Jeżeli w świetle odpowiedzi na powyższe pytania Trybunał uzna, że art. 49 TFUE sprzeciwia się systemowi zezwoleń na prowadzenie oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, sąd krajowy zadaje jeszcze następujące pytania prejudycjalne:

a) Czy ograniczenie swobody przedsiębiorczości dokonywane przez system zezwoleń na prowadzenie oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach może być uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, które są niezbędne i proporcjonalne oraz wynikają ze szczególnych zadań apteki uniwersytetu w Helsinkach w zakresie kształcenia farmaceutycznego i zaopatrzenia w leki, biorąc pod uwagę okoliczność, że żadne odpowiednie szczególne zadania nie są przypisane oddziałom tej apteki?

b) Czy ze wskazanych powyżej szczególnych zadań, nałożonych ustawą na aptekę uniwersytetu w Helsinkach wynika, że apteka ta może być uważana za przedsiębiorstwo, któremu powierzono usługi w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 106 ust. 2 TFUE, a jeśli tak, to czy rzeczzone postanowienie TFUE pozwala na odstępstwo, w odniesieniu do oddziałów apteki uniwersytetu w Helsinkach, od wymogów w zakresie uprzednich zezwoleń administracyjnych wynikających z orzecznictwa Trybunału oraz z art. 49 TFUE, biorąc pod uwagę okoliczność, że żadne odpowiednie szczególne zadania nie są przypisane oddziałom apteki uniwersytetu w Helsinkach?

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2011 r. — Komisja przeciwko Irlandii

(Sprawa C-85/11)

(2011/C 145/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), w ten sposób, że zezwoliła, ażeby podmioty niebędące podatnikami podatku VAT mogły być członkami grupy podatkowej VAT (traktowanej jako jeden podatnik dla potrzeb podatku VAT);

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ze względów praktycznych, a także w celu zwalczania ewentualnych nadużyć dyrektywa o podatku VAT zezwala państwom członkowskim na traktowanie dwóch lub więcej podatników jako jednego podatnika. Komisja twierdzi, że dyrektywa nie zezwala państwom członkowskim na włączanie do takiej grupy podmiotów niebędących podatnikami, co prowadzi do